

Lehounce při Vodňanech ke Stožicím a někam zpět

Sem tam se mně přihodí příležitost potulovat se po okolí Vodňan. Na tom není nic zvláštního. Tedy nebyt nově vznikajících krajinných útvarů v krajině, jako je např. nový kopec mezi Vodňany a Stožicemi. A pod ním se při zevrubnějším prohlédnutí mapy nalézá něco označené jako lom, písniček či hlinišť. Jak si kdo vybere. Více mapa povětšinou nepoví. Nezbývá tedy než se na dané místo podívat.

Nový kopec mezi Stožicemi a Vodňany

Foto V.H.

Nejlépe po svých nebo na kole.

Z Vodňan je to cesta krátká. Tedy pomineme-li několik zapomenutých hrušní lemujících silnici a v čase podzimním pouštějících dobromyslně své plody

na silnici, do příkopu nebo do pole. Jenže asi je nikdo nesbírá. O stromy se zřejmě nikdo nestará. Snad jen když větev upadne, tu se uřízne pahýl a dost.

A nedaleko toho zmiňovaná terénní věc. Sestup k ní je obrouben náletem břízy a osiky. Sem tam nějaký dub vystrčí kmínek. Samotná lokalita nám toho moc nepoví. Zem je zde jemně písčitá, a když jsem zkoušel hledat mé oblíbené měkkýše, slavné to nebylo. Hlemýžď zahradní, páskovka keřová, plamatka lesní a vlahovka narudlá. Do toho nějaká ta koryšovitá stínka.

Samotná proláklina je zatopena. V čase podzimním vodou již do 50 cm průhlednou. Na její hladině se při protějším břehu pod porostem vrb tvoří jemný škrálop sinic a

Děšť a rybník Foto V.H.

samotná voda sem tam obsahuje zbytky vodních

Bez komentáře

Foto V.H.

řas. Na hladině pár okřehků a mezi nimi se prohání bruslačky s mladými imagy. V chladném počasí jsem ještě zaznamenal lovčíka hajního. Břízy samotné, rozpadající se hostí něco dendrofilních hub, ale i zvědavé oko houbařovo si najde hřiba kozáka či křemenáče.

Po krátké exkurzi se může zvědavec vydat do nedalekých Stožic a podívat se na rodný dům Holečkův či kapli nalézající se na návsi obce. S myšlenkou na to, jak asi viděl krajinu v okolí Vodňan sám spisovatel Holeček třeba v románu Naši, může si poutník udělat obrázek na zemědělskou krajinu směrem k Vodňanům a srovnání, jak naše moderní výdobytky přetvářejí krajinu. Z pohledu na kostel a pak s mírným pootočením hlavy na zadupávané haldy odpadu, které už svou velikostí jmenované město takřka převyší.

Snad více z krajiny vidělo mnohohlavé (několika set) hejno špačků obecných.

Ještě cestou k Pražáku, osamocena v polích stojí drobná stavbička s letopočtem 1894. Tedy z let období zmiňovaného spisovatele. Snad kroky, které jsem zde učinil, byly srovnáním mezi lety sucha, jak se o nich často píše a možná, že zrovna tato stavba mohla být reakcí na nějaké podobné období.

Ještě se mně nabídko jedno zamyšlení. Když jsem z Pražáku odcházel, zastihla mě vydatná dešťová přeháňka. Tam kdesi u rybníka Příbramovského jsem pozoroval padání deště, podzimního listí a bezstarostnost kachen plujících mezi stříkající vodou. Lidské časy se mění. Proto jsem napsal krátký článek o jámě v zemi, která nejspíše časem zmizí pod nánosem lidské činnosti a spotřeby. O stromech, které někdo vsadil a dnes možná není hřbetu, který by se ohnul nebo natáhl a plod utrhl. Natož si opřen o kmen stromu sedl a zamyšlen odpočinul.

